

Ztráta paměti

Byl zmaten. Ležel na lůžku v nemocnici a vůbec si nepamatoval, jak se zde ocitl. Prohlédl se, aby zjistil, zda neutrpěl nějaké vážné zranění. Ale zdál se být v pořádku, pouze ho bolela hlava. Vedle postele stál kovový stolek, který vyplňovala skříňka. Natáhl se ke skříňce a otevřel ji, uvnitř byla úhledně složená hromádka oblečení, a hned navrchu ležely doklady a peněženka. Vzal si doklady a zvědavě jimi listoval. Z fotografie rozpoznal svůj starý, sešlý obličej, ale jméno Helmut Fritz mu nic neříkalo. V peněžence našel několik papírových bankovek a nějaké drobné, dohromady něco přes sto šilinků. Otevřenými dveřmi zahlédl muže v bílém plášti, jak jde po chodbě, jejich zraky se střetly a muž vstoupil do pokoje.

„Dobré ráno, tak už jste se probudil? Jakpak se cítíte?“ ptal se hned doktor a roztáhl okenní žaluzie, slunce zrovna vycházelo nad zasněženými vrcholky hor.

„Abych řekl pravdu, tak si nepamatuji, co se mi stalo,“ pravil stařec zkroušeně.

„Nejedná se o nic vážného, pouze běžný domácí úraz,“ odvětil doktor. „Včera jste volal záchrannou službu, aby k vám přijela, protože jste spadl ze schodů. Tak jsme vás odvezli na vyšetření, avšak kromě mírně pohmožděných zad jsme nic nenašli. Neustále jste si ale stěžoval na bolest hlavy, patrně jste se do ní při pádu uhodil, proto jsme si vás tu nechali přes noc na pozorování.“

„Ano, už si vzpomínám. Akorát...“

Doktor zbystřil a počal si pacienta zkoumavě prohlížet.

„Ale nic,“ odpověděl stařec rychle. „A kdy mě odsud pustíte domů?“

„Jestliže se cítíte dobře, můžeme vás propustit ještě dnes dopoledne.“

Stařec souhlasil a o tom, že si nevzpomíná na svou minulost,

raději pomlčel. Předpokládal, že se mu paměť vrátí pomalu sama. Když doktor vyšel z pokoje, starcovi se únavou zavřely oči a na okamžik usnul.

Byl v nějaké dřevěné boudě. Podíval se ven z okna. Všude viděl jen samé krysy. Miliony krys se hemžily kolem boudy a pokoušely se od ní dostat co nejdále. V dálce viděl muže s puškami, jak brání krysám, aby utekly. Muži stříleli jednu kysu za druhou. V boudě se zjevil muž v bílém plášti. Někdo klepe na podlahu, přichází dívka v dřevácích. „Lehněte si, prosím.“ Dívka v dřevácích si lehá na lůžko. Muž v bílém plášti zkoumá její lýtko, poté bere pilu a lýtko jí bez anestézie odřízne. Dívka nekřičí a krev odtéká speciálním otvorem v lůžku. Muž v bílém plášti odkládá pilu a bere skalpel, aby odstranil zbývající svaly. Když je lýtková kost zcela odkryta a bělostně svítí, pronese: „Tak jsem hotoví. Můžete jít.“ Dívka v dřevácích se odplazí pryč.

Stařec čekal v kupé, až se vlak rozjede. Už se těšil domů, bydlel v malé vesničce poblíž Innsbrucku. Značně ho ale znepokojovalo, že kdykoliv se pokoušel rozpomenout na svou minulost, měl před očima pouze záblesky z onoho zvláštního snu, jenž se mu zdál v nemocnici. Ke kupé přistoupila černovlasá žena, jednou rukou objímala batole a v druhé držela kufr. „Je zde volno?“ zeptala se, oddychujíc. Stařec jen souhlasně pokýval hlavou. Žena před něho posadila batole a to začalo samou radostí tleskat. Pak zdvihla kufr nad hlavu a snažila se jej dostat nahoru do prostoru pro zavazadla, stařec její počínání pohrdavě sledoval. Když byl kufr na místě, vzala si batole na klín. Batole však nevydrželo v klidu sedět a neustále se všelijak mlelo, až nakonec propuklo v pláč. „Asi je jí teplo,“ usmála se žena omluvně a rozepnula dítěti bundičku. Když se vlak dal do pohybu, pláč utichl a starcovi klesla hlava.

Opět byl v dřevěné boudě. Podíval se z okna. Venku šlehalo mohutné plameny z veliké jámy. K jámě přijížděly nákladní vozy plně naložené krysími mlád'aty. Mlád'ata se na korbách

strkala, lezla přes sebe a šlapala po sobě. Korba se zvedá a krysí děti s pískotem padají do plamenů. Když se některé z nich snaží vyškrábat z jámy, přiskočí k němu muž s puškou a pažbou je rozdrtí. V dřevěné boudě se objevil muž v bílém plášti. „Další,“ zakřičel. Dva pomocníci přivlekli nahého, vyčerpaného muže, z kterého zbývaly už jen kosti a kůže, a položili ho na lůžko. Muž tiše šeptá: „Náš majetek vám ale nesmrdí, co?“ Muž v bílém plášti natahuje do injekční stříkačky dávku fenolu. „Najednou jsme nějak při síle,“ pronese a vpraví injekci muži přímo do srdce. Načež jeho tělo ochabne a svalí se na podlahu. V pozadí celou scénu hlídají muži s puškami.

Na svém koleni pocítil něčí dotyk, otevřel oči a před ním byla skloněná ona černovlasá žena. „Nevystupujete náhodou?“ ptala se, protože vlak právě zastavil na nádraží. Stařec ztuhl. To on byl muž v bílém plášti. Vyběhl z kupé. Nemůže si to dávat za vinu, taková byla zkrátka doba, on dělal jen svou práci. Vystoupil z vlaku a zamýšlen nad minulostí přecházel přes vedlejší kolejiště. Ozvalo se pronikavé troubení. Otočil se a uviděl, jak se na něho řítí nákladní vlak. Nebyl schopen se pohnouti, jako by ho cosi drželo na místě, a batole v kupé opět tleskalo. Vlak rozmetal starcovo tělo po trati.

Byl v dřevěné boudě a měl na sobě bílý plášť. Vedle něho stál muž, jehož tvář patřila k těm mála, které mu uvízly v hlavě. Nyní ale vypadal jinak, než si ho stařec pamatoval. Byl silný, svalnatý, oblečený v drahém obleku. Muž mu podává ruku a vede ho k železné vaně, v níž bublá vařící voda. „Vlez si tam,“ přikáže. „Já tam nechci,“ vzlyká stařec a prosí na kolenou. „Musíme,“ odpoví muž. Stařec ve vaně křičí bolestí, chvilkami ztrácí vědomí, jeho tělo rudne, a když mu z prstů začne odpadávat maso, muž říká: „Vylez ven a lehni si na zem. Provedeme pitvu.“